

Đề bài
Em hãy
tự kể về
bản thân.

Bài làm

Một tháng đã trôi qua, bây giờ đang là tháng mười. Trong hơi thu lành lạnh, tôi vẫn bồi hồi ngưỡng nghịu mỗi lần nhớ lại giờ sinh hoạt lớp đầu năm học lớp 6. Vừa dứt ba tiếng trống, cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp cất tiếng rất trong và dịu dàng:

– Hôm nay chúng ta sẽ làm quen với nhau, để hiểu nhau hơn, để cùng nhau thi đua, dạy tốt, học tốt. Trước hết lần lượt các em, lần lượt giới thiệu về bản thân mình. Nào! Cô mời em ngồi bên phải bàn đầu.

Thốt giật mình vì bất ngờ, đỏ mặt, vò tai, tôi từ từ đứng dậy. Phải cố hết sức, tôi mới bắt đầu được mấy câu giới thiệu tiểu sử bản thân của chính mình. Tôi ấp úng và lí nhí:

– Dạ! Thưa cô, cùng tất cả các bạn mới, cũ, đã quen và sẽ quen! (Có mấy tiếng cười khúc khích ở phía mấy bàn dưới). Em xin có đôi lời giới thiệu về bản thân như sau: À! Thưa cô! Em xin phép cô khi nói với các bạn được xưng “tôi” hoặc “mình” ạ! Cô giáo mỉm cười gật đầu, tôi phẩn chấn bắt đầu kể:

Mình họ Lê, đệm Vân, tên Quýt. Bố bảo để kỉ niệm ngày sinh của mình đúng vào mùa cam quýt đang rộ. Còn chữ đệm là để nhớ làng quê mẹ mình: Làng Vân. Bố mình thì ở ngay làng này. Nhà mình ở xóm Cổ Ngõng, thôn Đông Sen, cách trường độ vài trăm thước thôi. Khi nào có dịp mời các bạn vào nhà mình chơi. Mình cao 1m4, nặng 40 kí chẵn, tỉ lệ chuẩn đấy! Da ngăm đen như người Braxin nhưng mũi lại hơi bị tẹt! Được cái tai to, mắt sáng ngời, và nhất là có nụ cười rất chi là... là... là khó chịu (Cả lớp lại cười vang).

Chỉ mấy tuần nữa là mình tròn 11 tuổi rồi các bạn à! Không biết trong lớp mình, mình sẽ được làm anh, làm em của những bạn nào đây? Là con một, nên mình khoái có anh, có em lắm! Nói các bạn đừng cười, vốn là con nhà làm ruộng nên mình ăn khỏe, ngủ khỏe, đi chăn bò, cắt cỏ, bẻ ngô, giỡ khoai... đều khá. Nhưng cũng vì ham làm việc đồng giúp cha mẹ mà năm ngoài mình thiếu 0,5 điểm là đạt danh hiệu học sinh tiên tiến đấy. Năm nay mình tự hứa phải làm ít hơn một tí, phải học nhiều hơn. Mình thích chơi các loại bóng, cầu, thích xem phim Ấn Độ vì trong phim có nhiều bài hát rất du dương.

Lớn lên, mình mơ ước được làm nghề hướng dẫn viên du lịch để thỏa sức đi đây đó, hiểu nhiều, biết rộng... Từ bé đến giờ, mình mới được ra thăm lăng Bác có hai lần! Nhưng nghe nói, muốn theo ngành này phải thật giỏi tiếng nước ngoài. Mà ngoại ngữ của mình thì... thì...

– Chúc Vân Quýt học giỏi, làm chăm để đạt ước nguyện của mình. Buổi đầu hãy tạm thế nhé. Cô mời bạn tiếp theo!

Tôi ngồi xuống và cứ thế bần thần nghĩ, hình như mình kể về mình hơi ngắn, buồn cười lắm thì phải. Nếu không thì sao cả lớp lại cười và sao cô lại không để cho mình kể tiếp nhỉ? Từ hôm ấy đến giờ vẫn chưa hết băn khoăn.